

Основно кореспонденцията му с Раковски е във връзка с издадените книги и вестници на Раковски и начина им на разпространение във Влашко.

Многопосочна и значима е и помощта, която Мих. Попович дава за развитието на просветата и образованието.

Още от края на 30-те години заедно с Д.Диамандиев, А.Канович, Т.Миланович и др. осигурява материална помощ в размер на 40 жълтици годишна такса за издръжката на Николай Д. Стефанов от Съботковци, Габровско.⁹

В началото на 40-те години издържа братовия си син, дошъл в румънската столица да продължи образованието си и най-вече да усвои модерните и необходими за международната търговска дейност гръцки и френски езици.¹⁰

Настоятелите на Скопското училище се обръщат за помощ към него с думите: "Родолюбивому и добротворному надзирателя скопскому училище Г-ну Михайло Попович."¹¹ Помощ оказва и на училището в Карлово. Доволни, настоятелите смятат, че тя може да стане един добър пример, последван и от други и се събере сума достатъчна за построяване на ново училище.¹²

Михаил Попович не забравя и родния си град. Както вече беше споменато той изпраща на Горнокрайското училище 5 землеописания, 3 книжки "Последни часове от живота на и.Николай 1-го" и два глобуса земен и небесен. "До ден днешен от последните училището и беше лишено и учениците, както и учителите опитваха трудност не малка в предаването на землеописните уроци" - пишат с благодарност попечителите на училището до редакцията на "Цариградски вестник".¹³ Илюстрация на дълбокото преклонение пред делата на Попович е онзи пасаж от писмото на ловешкия учител Ангел Иванов, в който се казва: "Радва ми се душата... като слушам от мнозина чувствителни българи да похваляват Вашият дух и честолюбие, да благодарят на Вашите благодеяния, щото сте сторили на отечеството ни..."¹⁴

Съществена е ролята на Попович за откриване на българско училище в Браила през втората половина на 1861 година, както и на първия български емигрантски вестник "Българска пчела".

Успоредно с движението за национална просвета, с избистряне на идеята за национално самосъзнание се подема и борба против произволите и беззаконията на Цариградската патриаршия. Три десетилетия църковния въпрос е събирателна точка на обществено-политическия живот, в която се съсредоточават силите и енергията на българския народ.

Не страни от нововъзникналия проблем и Михаил Попович. Кореспонденцията му с представителите на народната българска църква в Цариград е най-добрата илюстрация за това.

През 1861 година в Цариград се стичат представители от всички по-големи градове в България, снабдени със специални пълномощия. В писмо от 1 май с.г. Пано Мачугана, Петър Маринов и Петър п.Никифоров съобщават на д-р Ст.Чомаков, че от Ловеч за представител е определен д-р Коста Павлов. Искрена и неописуема е радостта на Попович от този избор. От Браила му пише, че вярва без каквото и да било съмнение в успеха на неговата мисия, защото "познавам добре вашето